

Marcel Estadella, col·leccionista d'autobusos

«Durant molt temps em vaig trobar molt sol»

8-3-2007

El —Si algú estava absolutament predestinat a col·leccionar una cosa tan gran com autobusos i ser-ne pioner a tot Espanya, només podia ser ell, l'enginyer industrial sabadellenc especialitzat en la modificació de grans vehicles, Marcel Estadella Serrat, 45. Lògicament no està sol. L'acompanyen els 50 socis de l'entitat que ell ha fundat i presideix, única a Espanya, Associació per a la Recuperació i Conservació d'Autobusos, ARCA (www.arca-bus.org/quisom.htm).

- Ha estat l'ànima de la gran festa dels autobusos del cap de setmana.
- Em treballat molt, però ens ho hem passat molt bé. Veure tants autobusos antics per la meva ciutat m'ha omplert de joia.
- Acceptava la gent pujar a un autobús antic?
- No s'obligava a ningú i era gratuït. Si volien podien esperar l'autobús normal. Però a molts els hi feia gràcia.
- Què els sorprenia?
- Sobretot els dos graons de pujada. I també que no hi ha música, ni aire condicionat, ni canvi automàtic.
- Però com pot un autobús despertar passions?
- Jo tinc la dèria des de petit. I durant molt de temps em vaig trobar molt sol fent els meus autobusos en miniatura.
- Ara ja no es troba sol?
- Gràcies a internet he trobat altres persones tan boges com jo (riu). Avui compartim l'afició.
- I teniu autobusos en propietat
- Quatre són propietat de l'Associació.
- I els altres dos?
- Són de dos socis nostres que els tenen, conserven i paguen a nivell particular.
- Què paguen?
- Tenir un autobús a casa et costa 1.500 euros d'assegurança l'any.
- Però un autobús es pot tenir a casa?
- Quí diu a casa diu a un garatge o un parking de camions. Al de Torre-romeu s'hi guarda un ex-TUS.
- Acabaran tots en un futur museu de transport?
- Tant de bo. La veritat és que ja existia un Museu del Transport amb 150 vehicles a la Pobla de l'Illet. Però les administracions l'han deixat morir.
- Ningú més a tot Espanya fa una feina semblant?
- Ningú. Això és de països cultes i rics. A la Gran Bretanya unes 40 associacions conserven més de 3.000 autobusos. Ens porten 30 anys d'avantatge. I a Alemanya i a França...

—Com va néixer ARCA?

—Fa quatre anys, quan ens vam assabentar que la UAB es volia desfer d'un autobús articulat de 35 anys d'edat. Vam fer un cop de cap i els hi vam demanar.

—Que es fa amb un autobús vell regalat?

—Es documenta tota la seva història. Investiguem per trobar fotos antigues i el deixem exactament com l'original.

—Amb les vostres mans?

—Sí, cada dia sabem més de xapa, pintura i mecànica. Ens ajuden els exquisits mecànics de l'Autònoma que és on guardem tres autobusos.

—I el quart?

—L'acabem de comprar a Valladolid. L'hem portat des d'allà en remolc góndola i reparar-lo serà una feinada immensa.

—Heu d'anar a Valladolid a comprar un autobús?

—Això vé de l'articulat que ens van demanar per la pel·lícula Salvador. Però al final el director ens va demanar un altre autobús igual però estàndar i Valladolid era l'únic lloc d'Espanya on es podia trobar.

—Gràcies a Salvador Puig Antich heu fet uns calerons?

—Sí. La pel·lícula ens va pagar part d'aquesta compra de Valladolid.

—Amb els articulats xaleu foramida, no?

—És el nostre buc insígnia. Tots recordem quan posavem un peu a cada banda d'aquell autobús, quan els joves s'arrambaven a les mosses una mica més del permès... És emblemàtic d'una època.

—Ja em perdonarà, però encara no entenc com una persona pot enamorar-se d'una cosa tan poc romàntica com un autobús.

—Per a gustos estan els colors (riu).

—Ja però...

—A molts la falera ens ve de petits, de quan erem nens i agafàvem l'autobús.

—Si vostè no fos un nen de barriada obligat a agafar l'autobús, avui no hi hauria ARCA?

—Sí igual. Perque jo a més d'agafar l'autobús, jugava a cotxets, em construïa camions. Les rodes sempre m'han portat boig.

—Conserva els autobusos en miniatura?

—Sí perquè n'he seguit fent tota la vida. En tinc 160, tots a escala i alguns motoritzats i tot. Circulen a les pistes de tren elèctric de Vallès-Fer.

—Una veritable passió?

—Sí (riu). No puc negar-ho. És la meva vida.

Ja som un país culte i modern

PEGASISTA

Cap els 5 anys, quan deia que de gran volia ser «pegasista», pujava al Centre amb la línia 6 de Campoamor, es col·locava darrera el conductor i si tenia la sort que obria la finestreta de la cabina, ficava el nas tan com podia per flairar amb delit «aquell tuf de benzina que em tornava boig».

Ara es reuneix amb els companys cada dijous a la UAB i cada diumenge a la parada d'ARCA, al mercat barceloní de joguina de 2^a ma de la Pl. Masadas, que es troba, ben convenientment, «al costat de la Pegaso».